Miquel Horrach - Meritxell Cucurella -Edgar Alemany
Verónica Riera - Francis Ferris

Joves Poetes de la Mediterrània

Mallorca - Catalunya - Eivissa - Formentera - Menorca - Valencia

ILLES BALEARS
2008

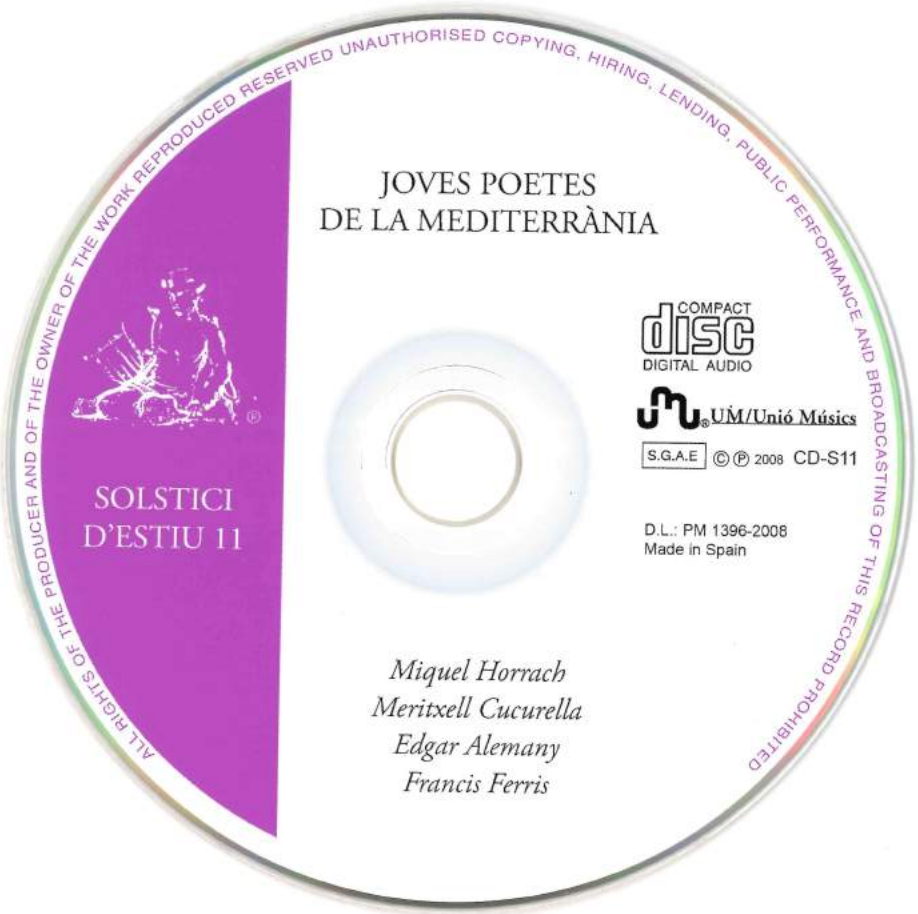
ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE WORK REPRODUCED RESERVED UNAUTHORISED COPYING, HIRING, LENDING, PUBLIC PERFORMANCE AND BROADCASTING OF THIS RECORD PROHIBITED
SOLSTICI D'ESTIU 11
JOVES POETES DE LA MEDITERRÀNIA
COMPACT disc DIGITAL AUDIO
UM/Unió Músics
S.G.A.E © Ⓟ 2008 CD-S11
D.L.: PM 1396-2008
Made in Spain
Miquel Horrach
Meritxell Cucurella
Edgar Alemany
Francis Ferris

Primera edició: Ⓒ i Ⓟ **Fundació ACA**, *Búger 2008*
Disseny: **Fundació ACA** – *Aula Poètica*.
Coordina: **Antoni Gost**, *Coordinador de l'Aula Poètica*.
Arts Gràfiques: **Impremta Loyse** – *Palma*.

Fundació ACA
és membre de la / es miembro de la /
is member of the / ist Mitglied von der:

EUROPEAN CONFERENCE OF
PROMOTERS OF NEW MUSIC

Informació:
Fundació ACA – **Son Bielí**
07311 **Búger** · **Mallorca** – **Illes Balears** (**Espanya**)
Tel. (+34) 971 51 64 01 – Fax. (+34)971 51 65 02
www.fundacioaca.org
e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

Dipòsil Legal: PM 1396-2008

Solstici d'Estiu 11

Disc Compacte

MIQUEL HORRACH

"Desig"

1		0,40
2		0,24
3		0,16
4		0,20
5		0,10
6		0,16
7		0,15
8		0,12
9		0,19
10	Poema manuscrit	0,15

MERITXELL CUCURELLA

11	**No escriguis poemes d'amor**	0,31
12	**Schiele, el mar i nosaltres** (I)	0,27
13	**Confesso que** (II)	0,20
14	**Rastre breu** (III)	0,15
15	**Avui mateix**	0,11
16	**Devorarem l'aire que ens neix al davant**	0,21
17	**De sempre**	0,22
18	**I és prou**	0,35
19	**Mal camí**	0,11
20	**Pressa** (poema manuscrit)	0,19

EDGAR ALEMANY

21	**Antropoètica**	0,36
22	**Funàmbul**	0,24
23	**Trànsit**	0,31
24	**Menorca Blues**	0,45
25	**Meditació Nocturna**	0,51
26	**Aproximació a la Fuga**	0,36
27	**Le Port de La Lune**	0,28
28	**Cales Fonts**	1,00
29		1,04
30	**A M. N.** (poema manuscrit)	0,30

VERÓNICA RIERA

31	**Vellesa**	0,34
32	**Un últim adéu**	0,57
33	**Sentiment d'amor**	0,36
34	**Por**	0,25
35	**Percepció**	0,26
36	**Enyorança**	0,21
37	**Ella**	0,25
38	**L'Arbre**	0,38
39	**XV**	0,29
40	**Poema** (poema manuscrit)	0,22

FRANCIS FERRIS

41	**El sospir d'un gemec**	1,06
42	**Serbal**	0,33
43	**Detinència**	0,30
44	**Planeta Taronja**	0,22
45	**Planeta Blau**	0,39
46	**Alísia**	0,15
47	**Adonar-se 1**	2,32
48	**Adonar-se 2**	1,07
49	**U de novembre** (manuscrit)	1,03

Obres del grup **"DOG IN A PARK "**

50	**Pulp Friction** *	2,37
51	**Mr Bush** *	3,24
52	**Dog in a park** *	3,03
53	**Come** *	4,27
54	**Sex song** *	2,44

Total duració 46,06

Tots els poemes son recitats pels mateixos autors

* Obres creades i interpretades per **"Dog in a park"**
Albert Capó, Guitarra, veus
Biel Nadal Porquer, bateria
Genís Gàlvez, baix
Jaume Serra, veu, guitarra

CLAM D'ARBRE FET NÚVOL

PLEC DE CLAMS VOLADOR

Homenatge i reconeixement a la Poètica de Llorenç Riber

AMBARVAL

Aquest coster madura la púrpura del vi
Independent i lliure que en el festí s'alçura;
un vent sorrer i càlid que el sol a plom retura
d'un hort l'olor feixuga m'aporta fins aquí.

Davall el pàmpol ample que l'aura fa estremi
l'antic estre volàtic d'Anacreó hi perdura:
fecunda i resignada l'omniparent Natura
amb dues mans se deixa àvidament munyí.

La fruita més madura enamorada cau;
la d'alt és més lluenta i qquesta és més suau;
son braços pampolosos dilata la llambrusca.

Per dins la soleiada dormita el poble blanc,
i el bell vinyet qui puja d'aquest coster pel flanc
com que decori l'ansa d'una gran copa etrusca.

Llorenç Riber

Organitzen:

PITAGORAS

A·C·A·

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Consell de Mallorca
Departament de Cultura i Patrimoni

Aula Poètica

Amb el suport:

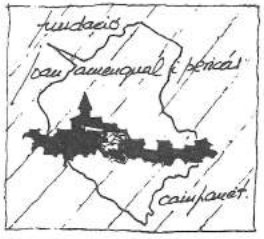

Consell Insular d'Eivissa

CONSELL INSULAR DE MENORCA
DEPARTAMENT DE CULTURA, EDUCACIÓ I JOVENTUT

Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Educació i Cultura
Conselleria de Presidència i Esports

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA I ESPORT

Consell Insular de Formentera

DE LA POLIFONIA DE L'EXPERIÈNCIA A LA MELODIA DE LA PARAULA

Un somni és polifònic, amb diverses històries, o melodies, independents però interlligades, que s'esdevenen al mateix temps.

El pensament despert, quan intenta reconstruir el somni, pren només el fil d'una, o de dues, d'aquestes històries o melodies diverses. Perquè el pensament despert opera d'una manera més lineal i no és tan donat a la polifonia (i amb això cadascú hi pot fer de més o de menys, ja que com diu **Blai Bonet**: "l'absència d'òrgans agressius, és l'hàbitat indispensable perquè l'ésser humà pugui realitzar totes les seves possibilitats d'hominització, que són innombrables.").

I quan has pensat el somni i el vols contar, encara te n'allunyes més, perquè la paraula encara és més lineal (menys polifònica) que el pensament.

Un fet, també és polifònic, mal de traslladar a paraules. Ho diu **Blai Bonet** més clar que aigua, al cant VI de *Teatre del gran verd*:

"Contar un fet sovint té mals acostaments. / Les fetes s'afuen. / Passa que hom conta les coses d'aturat: / les paraules arriben molt després de les fetes. / Els mots són el paisatge després de la batalla. // Quan hom conta una cosa, sap prou que, com a mínim, / és mentider o venut: les fetes no són coses; / un fet són moltes persones que es desitgen, / es cerquen, es creen les unes a les altres. / Jo puc contar el que els altres han fet de mi. Si dic / "jo mirava", tant el pronom com el verb / són una malifeta de la veritat... // Contar, no! Recordar! / Recordar, re-cor-dar, / significa acostar les coses al cor."

[En **Blai**! Fa quaranta anys que el re-cor-d].

Un poema també és polifònic. Igual que amb un somni o un fet, hem de passar de l'experiència al pensament i del pensament a la paraula. Hem de passar de la polifonia a la melodia.

Parlant de l'experiència poètica, **Rilke** diu: "Els versos no són, com la gent es pensa sentiments (se'n tenen prou, de jove), són experiències". [Evidentement, **Rilke** no es refereix per res a la misèria del que ara en diuen poesia de l'experiència (Margarit i companyia); això és poesia de la mesquina experiència de qui està ficat fins al coll en la gregarietat. Com diu **Bauçà**: "Un poeta és aquell que copsa l'Univers i no només la veïna del replà, i a més no pretén explicar ni una cosa ni l'altra."]

Les experiències que esmenta **Rilke** són experiències de bellesa i com diu ell mateix, el bell és l'invisible que ens ve del visible. Baudelaire fa dos poemes sobre la bellesa; en un contempla la bellesa apol.línea: "Sóc bella, mortals, com un somni de pedra"; en l'altra apareix també la bellesa dionisíaca: "Ixes del cel profund o muntes de l'abisme, / Bellesa?"

Aquestes experiències de bellesa, obertes cap a l'enter, a la totalitat, a l'univers, són absolutament polifòniques. Una polifonia no només com a veus harmòniques, sinó amb veus diguem-ne supraharmòniques, que cadascuna va pel seu compte, però que tot plegat té una certa harmonia; i això fins a l'extrem que es vulgui.

Això que dèiem: les experiències del poeta, han de passar al pensament, i després a la paraula. Un llarg camí.

Un poeta, per tant, com aquell que conta un somni, quan fa el poema ha d'ésser prou hàbil per triar la melodia més apropiada per insinuar la polifonia viscuda. Una tasca en què no reix tothom: uns perquè no troben la melodia apropiada, i d'altres perquè no han viscut cap polifonia poètica (viuen dins la prosa, amb paraules de **Rossinyol**). Als que se'n surten: corona de llorer.

Solstici d'estiu, l'onzè, i els anteriors, són una bona mostra d'aquesta translació de poesia viscuda a poesia parlada.

Toni Gost aplega cada any, en aquest **Solstici d'estiu**, un grapat de poetes joves d'arreu de **Catalunya** (Principat, **País Valencià**, Les Illes), per celebrar la poesia, el pensament, la llengua, l'estiu, la juventut. Molts d'anys, **Curro**!

Antoni Artigues, primavera 2008

En Cartes a un jove poeta, **Rainer M. Rilke** reflexiona sobre el fet que la necessitat impetuosa d'escriure i publicar versos requereix un esforç de contenció de la paciència, perquè l'artista té un llarg i doble camí a recórrer: la vida i l'obra.

Sense deixar de banda els consells del mestre de **Praga**, pens que és indispensable que els joves autors puguin començar a publicar al més aviat possible per donar-se a conèixer al gran públic al mateix temps que acaben de perfilar l'obra que ha de marcar la seva trajectòria literària i de donar-li forma.

És per aquest motiu que iniciatives com **Solstici d'Estiu** són tan importants. El projecte que impulsa la **Fundació ACA** permet des de fa onze anys que algunes de les joves promeses literàries de la poesia dins del territori de parla catalana puguin començar a crear vincles amb els lectors fent-los còmplices i partícips, a través de la paraula i amb la publicació que se'n fa ressò, del seu creixement personal i professional com a autors.

Donar suport a un projecte com aquest, que ens permet ser testimonis del punt de partida d'una trajectòria literària que pot convertir-se en referent de la nostra cultura en el futur, és el motiu pel qual la **Conselleria d'Educació i Cultura** dóna suport a la proposta, amb la convicció absoluta que suposa una plataforma de difusió excel•lent per a aquests joves autors.

En concret, en aquesta edició són els poetes **Miquel Horrach** (**Mallorca**), **Edgar Alemany** (**Menorca**), **Verònica Torres** (**Eivissa**), **Francis Ferris** (**Comunitat Valenciana**) i **Meritxell Cucurella** (**Catalunya**) els escriptors que posen veu i lletra a l'esdeveniment que any rere any posa en relleu que la poesia és un gènere literari molt viu i que continua essent una via d'expressió artística cabdal entre els joves.

Rilke adverteix el jove creador que l'espera la solitud, perquè, la creació poètica, l'ha de fer des de l'interior i en soledat, i el consola dient-li que, si en algun moment li manca la comunió amb els homes, sempre li quedarà la comunió amb les coses.

Afortunadament, aquest **Solstici d'Estiu**, trobada de poetes amb motiu de la festa del sol, és una comunió de les persones, la terra i la poesia.

Bàrbara Galmés Chicón
Consellera d'Educació i Cultura
Govern de les Illes Balears

"*Solstici d'estiu*" de la **Fundació ACA** s'ha convertit després de més de una dècada en tot un referent en l'àmbit cultural de les **Balears** i de la **Mediterrània**. Aquest esdeveniment anual suposa una important fita i una porta oberta a tots aquells joves poetes en llengua catalana que volen mostrar i difondre la seva sensibilitat creativa utilitzant un llenguatge tan engrescador com el poètic.

Aquest repte s'ha assolit mitjançant una tasca apassionant i no sempre fàcil de la **Fundació ACA**, combinant conceptes tan bàsics, i a la vegada tan efectius, com l'esforç, la constància, la il·lusió i la professionalitat.

En aquest espai de solitud, natura i convivència que es crearà durant alguns dies a **Son Bielí**, cinc joves escriptors de diferents indrets de la **Mediterrània** intercanviaran tota la seva creativitat i les seves inquietuds artístiques en un context literari tan ple de sensibilitat com la poesia, que transforma i descriu subtilment la realitat quotidiana mitjançant la combinació de les paraules.

En un món tan materialista com el d'avui en dia no són gaire freqüents iniciatives com aquesta, destinades a divulgar i a donar a conèixer la tasca i l'esperit creador dels joves artistes. Per aquesta raó, continuar donant suport dins el panorama cultural de les Balears a un esdeveniment com el "Solstici d'estiu" ha de ser una prioritat absoluta per tots nosaltres.

Ara fa sis anys, mitjançant el programa cultural **Art Jove** de la **Conselleria d'Esports i Joventut**, vàrem establir una línia de col·laboració per a la majoria dels esdeveniments culturals de la **Fundació ACA**. En aquest sentit, "*Solstici d'estiu*" de **2008** no és una excepció, atès que el menorquí **Edgar Alemany**, guanyador del certamen Art Jove de **2007** en la modalitat de poesia amb el llibre *Calidoscopi*, és un dels cinc poetes participants.

Consideram que és molt important donar continuïtat a aquesta trobada de joves poetes amb un objectiu prioritari: refermar i consolidar els lligams i els vincles dels diferents indrets de la **Mediterrània** per damunt de les diferències entre les diverses modalitats de la llengua catalana. En definitiva, una comunitat ha de protegir la seva cultura sense oblidar mai les seves arrels si vol mantenir i impulsar la seva identitat històrica.

Enhorabona una vegada més a la **Fundació ACA** per la seva àmplia tasca dinamitzadora de l'art i la cultura a les **Balears**, que fa possible que tots nosaltres puguem gaudir un any més, en el marc incomparable de **Son Bielí**, d'aquesta proposta cultural que fusiona dos conceptes molt enriquidors: joventut i cultura.

Mateu Cañellas Martorell
Conseller d'Esports i Joventut
Govern de les Illes Balears

La riquesa de la solitud compartida

No sé si ara mateix hi ha gaires escriptors que es desviuen per instal•lar-se en una torre d'ivori, un racó d'aïllament des del qual enfonsar-se en el propi univers imaginari aliens a tot i a tothom. Segur que encara en trobaríem algun que s'encastella en ell mateix o s'enyora de la solitud que creu perduda. Si el coneixeu, convideu-lo a passar uns dies a **Búger** i segur que la seva perspectiva sobre la solitud i la companyia canviarà. I canviarà molt.

Perquè **Antoni Caimari** i el seu equip han sabut crear un espai de solitud compartida on és possible enriquir-se interiorment amb la convivència i l'intercanvi. I aconseguir que se'n ressenteixi del tot positivament l'impuls creatiu personal i l'obra individual. Això és el que proposen cada any, i ja en fa onze, a un petit grup de joves poetes de tots els confins de la nostra parla.

Durant uns dies, **Miquel Horrach**, **Meritxell Cucurella**, **Edgar Alemany**, **Verònica Riera** i **Francis Ferris** han compartit lectures en veu alta i estones vagues de convivència. Durant uns dies, doncs, han conviscut i s'han conegut. I d'aquesta manera, segur, han trenat complicitats noves, per damunt de la diversitat d'accents i de gustos estètics. Ara, amb aquest llibre a les mans, emprenen un viatge per diversos punts del país que reforçarà encara aquests llaços. I que els mostrarà a tots els qui vulguin acostar-se a escoltar-los

Des de la **Institució de les Lletres Catalanes** no podem sinó encoratjar la **Fundació ACA – Aula Poètica** de **Búger** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs** de **Campanet** a continuar celebrant "**Solsticis**" d'intercanvi entre joves poetes com els que hi han participat enguany. Perquè és sobre aquest contacte, creatiu i humà, que la paraula compartida esdevé viva i generadora de futur.

Oriol Izquierdo
Director
Institució de les Lletres Catalanes
de la Generalitat de Catalunya

Si arribau al pla d'Albarca veureu que la natura us surt a camí per abraçar-vos i dar-vos la benvinguda: murs de pedra que els avis treballaren ja fa molts anys, ocells eixerits que desafien el vent contra els núvols, el pi verd que us saluda solemnial, un ramat i la vella pastora que guarden la pau... i abans d'albirar la mar de cala d'Albarca, una senzilla i magnífica església us acollirà. Si l'any passat us rebia la figura lectora i l'eco dels versos de **Villangómez** a **Balansat**, enguany us invitam a gaudir del paisatge vesí de **Sant Mateu d'Albarca**.

Alguns dies de l'any quan el sol daura les vinyes del pla la flaire del vi us prendrà el cor. Us recomanam de tot cor que us deixeu prendre i sorprendre. Aquest és l'esperit que us vol fer catius del secret de la poesia: els versos de **Verònica Riera** us parlaran de l'amor i del paisatge.

Aquesta caseta solitària que veig aquí i aquella d'allà, i la de més enllà acullen l'ànima del poble eivissenc. A l'estança més jove de cadascuna, hi viu la poesia en silenci, el mot presoner, com en diria **Carles Riba**.

Entrau i gaudiu de la pau i de la natura eivissenca. Siau benvinguts i benvingudes a la mil•lenària illa de la pau i de la poesia.

Eivissa, 7 de **juny** de **2008**

Marià Torres Torres
Conseller Executiu del Departament de Política Educativa i Cultural
Consell Insular d'Eivissa

De la mateixa manera que la filosofia, la poesia permet a l'home explicar-se i donar sentit a les qüestions més diverses de la seua existència, tant individual com col·lectiva. Com tota teoria del coneixement, la poesia possibilita acostar-nos a l'essència de les coses i, per tant, ens proporciona la facultat de millorar-les, transformar-les, rebutjar-les o, simplement, gaudir-ne. Per això, com es fa amb qualsevol bé que pretén ser per a tots, cal potenciar activitats que fomenten la creació poètica, l'activitat silenciosa i intransferible de llegir poesia o qualsevol altra iniciativa que transmeta el gust per les paraules. Encara més si eixa iniciativa, com és el cas del llibre que tenen vostés a les mans, està feta per joves, per noms que enriquiran el paisatge literari del futur.

Fa onze anys ?quan l'estiu s'assenta entre nosaltres amb les seues curtes nits d'intensa intimitat amb la naturalesa? que l'Aula de Poesia de la **Fundación ACA**, conseqüent amb esta necessitat, va crear el **Solstici d'Estiu**, una activitat que cada estiu congrega a **Mallorca**, a **Son Bielí**, un grup de poetes de la Mediterrània que passen uns dies de convivència i donen a conéixer la seua obra poètica a la vora d'una mar que tanta poesia i tanta història ha possibilitat.

És per això que vull agrair a l'**Aula de Poesia** de la **Fundació ACA** que la **Generalitat** haja tingut l'oportunitat d'enviar a **Son Bielí** una jove poeta de la nostra terra, **Francis Ferris**, i que haja sigut inclosa en esta publicació.

Trinidad Miró
Consellera de Cultura i Esport
de la Generalitat valenciana

El **Solstici d'Estiu** arriba a la seva **onzena** edició i és, doncs, el millor moment per fer la mirada enrera i gaudir de la feina i l'èxit aconseguit els darrers anys. Una nova etapa de consolidació i d'impuls s'obre pel **Solstici**, igual que s'obre per a l'illa de **Formentera** un cop establert el **Consell Insular**.

Formentera. **Illa** de poetes en totes les llengues del món. **Illa** de fars que observen i, a la vegada, difonen la llum, les emocions i les vivències de que esta feta la poesia. Una poesia que a Formentera té com a principal característica la transmissió oral. El cant redoblat, les cobles i els estribots són expressions genuines de la literatura popular de Formentera encara presents a cantades populars i mostres col.lectives.

No oblidam, però, la presència de poetesses i poetes que, mica en mica, han anat sembrant la llavor de la poesia a aquesta illa, com **Maria Teresa Ferrer** i **Esteve Portas**, participants a anteriors edicions del **Solstici**.

Així idó, enhorabona a la **Fundació ACA** per aquesta onzena edició del **Solstici d'Estiu.** I, tot i que en aquesta ocasió no hi ha representació formenterera, desitjam que la pau i la inspiració emanada d'aquesta illa vos guii per les terres de llengua catalana.

Sònia Cardona i Ferrer

Consellera de Cultura del Consell insular de Formentera

Meritxell Cucurella, Edgar Alemany, Francis Ferris, Verónica Riera, Antoni Gost, Miquel Horrach i **Antoni Caimari** a l'*atri de l'Aula de Gastronomia de la Fundació ACA - Son Bielí - Búger.*

LLIBRE DE POEMES

Miquel Horrach
Mallorca

Meritxell Cucurella
Catalunya

Edgar Alemany
Menorca

Verónica Riera
Eivissa

Francis Ferris
València

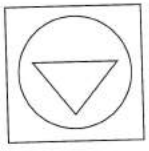

Joves Poetes de la Mediterrània

MIQUEL

HORRACH

Foto: **Antoni Caimari**

Fent l'amor amb l'entorn
l'infinit es redueix
a la terra que un trepitja.
I a cada passa,
i a cada instant,
se sent com l'eternitat
somriu dins la sang.
Tot es transforma,
no hi ha principi ni fi.
Tot és meravellosament relatiu
al desig que aboquis
dins la mirada.
La bellesa es multiplica
quan la il•lusió substitueix
l'incendi d'histèria,
de vida o mort,
que ens fa xorcs de vista.

Les entranyes festegen presència,
conviden constantment a despertar.
Una veu dins l'abisme
segueix el verrim de les petjades
i em diu a cau d'orella:
"Amolla tot el que agafes
i acarona la immensitat
com ho fan les ones,
que neixen i moren sense dol,
i enamorades ballen,
amb el seu sensual
anar i venir,
l'harmonia de la vida".

Deixa que morin dins tu
aquestes paraules
i que les seves restes
servesquin d'adob
del teu conreu interior.
Que la llibertat
ompli el teu esperit.
Que les doctrines
no et fermin al seu altar.
La veritat és una llavor.
Només tu
la pots fer créixer.

Sent com la claredat pot renéixer
si escoltam el silenci,
si xerram al compàs
del batec dels mots sincers.
Quan es deixa sortir el sol
la boira s'escampa
i la vida flueix sense filtre
per tots els racons del nostre cos.
Desig tornar a sentir-me viu
de soca-rel!

Va, no perdem més temps!
Parla'm de tu,
des de tu.
No de la teva por,
ni del que fas per evitar-la.
De tu!
De tu, i veuràs!

No es demana permís per estimar,
viure és arriscar-se.
I, naturalment,
travelar i aixecar-se.
I escriure ben gros en el firmament,
de vermell nafra,
T'estim!
No hi ha cap regnat a perdre.
Tot està per conquerir.

Que mori la por!
Que mori la mort!
Que neixi un nou dia!
Que visqui la vida!
Fem-lo aquí i ara.
Despullem el nostre sofriment.
Suem de plaer aquest constipat.
Posem música a aquesta dansa.

Les nostres diferències són iguals,
tots tenim fam de plenitud.
La fosca ens agermana el color,
el negre ens fa cercar la llum.
La lluna i el sol ploren
quan no juguen junts.

Tancant els ulls per un instant
i mirant amb tots els sentits,
s'encén un foc en els neguits
que escalfa i il•lumina
la incessant certesa
que guaita i ens fa l'ullet
des del bessó de l'univers.
Aquí, entre perfums, descansa
aquest present malmès
i des de dins el temps
floreix la festa.

Exhaust de cercar tot sol
el que només tu em pots regalar.
Deixa que pugui deixar de fer net
el risc de l'ànima
i que la mera poesia
sigui la nostra abraçada.
Fes-ho per tu
i per mi.

Miquel Horrach.

Poema Manuscrit de **Miquel Horrach**

"*La veritat sempre sura*", la dita de tradició popular podria resumir la intenció d'aquest recull de composicions de **Miquel Horrach**. En aquests versos utilitza la poesia com a eina per explicar la seva pròpia visió de la poesia. Es podria dir que usa un recurs literari que jo definiria com a metapoesia perquè parla de poesia des de la mateixa poesia.

Aquests fragments poètics que apareixen a cada pàgina configuren un aplec concebut com un tot, un poema unitari, que l'autor en un principi havia titulat ***Desig*** i que en aquest llibre no figura el títol. ***Desig***, com a encapçalament, expressa inquietud i anhel d'alguna cosa. I aquest desig es fa present amb la força, la valentia i la passió del jove poeta a cada un dels versos. Amb aquests elements com a base, s'encoratja a parlar dels seus neguits. A través de l'art de les paraules, expressa la seva desaprovació envers la inèrcia de la societat. Condemna la indiferència i la indolència presents dins aquest món i, com a joglar que és, s'atreveix a fer una crida a través d'aquests poemes.

Convençut que tot està per conquerir, convida a viure la vida amb el respecte que és mereix. Aquest poema llarg, compost per petits fragments, anomenat ***Desig***, és un cant d'amor a la vida. Tot es redueix a l'essència i, l'essència, segons el poeta, és aquesta veritat ignorada, "...la incessant certesa", que malgrat tot el que facem sempre arriba a pujar a la superfície.

A diferència dels poemes publicats a *Poesia d'estraperlo*, llibre de gloses, pensaments i també poemes rimats amb l'estructura de la poesia popular; ara aquestes composicions no segueixen cap tipus de rima, són de vers lliure i contenen un llenguatge de rigor més poètic.

La poesia de **Miquel Horrach** ha començat a viatjar dins la línia imaginària del seu solstici personal, tot desitjant que cada estiu sigui una passa més d'aquest viatge poètic.

Eva Maria Guasp

Miquel Horrach Nicolau va néixer a Costitx, un poblet del centre de **Mallorca**, l'any **1979**. Des de molt jove va començar a escriure per la necessitat de respondre les grans qüestions existencials. Anava omplint pàgines dels seus quaderns escrivint les seves cavil•lacions personals.

Es dedica professionalment a la geriatria. El fet d'estar en contacte amb les persones majors diu que li ensenya a viure i a aprendre de la vida ja que els nostres padrins són una font de saviesa.

La seva escola ha estat la cultura popular. Interessat per tots els temes relacionats amb la terra i la gent, va començar a fer un recull de gloses, dites, cançons i expressions de la gent que coneixia. Aquest recull, que en principi havia de ser un aplec personal, va ser editat com a llibre perquè contenia molt de material recopilat. Amb el títol *Noltros mateixos* (**2002**), aquest llibre ha recorregut gairebé tots els pobles de **Mallorca**.

I és que la història de **Miquel Horrach** és curiosa. Ell i la seva al•lota, juntament amb na Murta, la seva somereta, es fan dir "*Els Mercaders de somnis*". "*Els Mercaders de somnis*" van a les fires i mercats de **Mallorca** amb carro a mostrar a la gent els seus somnis.

Un dels somnis d'en **Miquel** va ser publicar *Poesia d'estraperlo* (**2006**), llibre de gloses, poemes i pensaments; manual poètic per posar en pràctica l'exercici d'aprendre a escoltar la vida. I el llibre *Més Noltros mateixos* (**2007**), una continuació del primer recull popular.

En **Miquel** cada dia segueix somiant i, pacientment, va enfilant paraules i versos que segurament esdevindran un nou somni.

MERITXELL CUCURELLA-JORBA

Foto: **Antoni Caimari**

TX

EL DÍGRAF DEL DESI**TX**

MERI**TX**ELL CUCURELLA-JORBA

la (in)consciència: rastre breu

I no escriguis poemes d'amor

II Schiele, el mar i nosaltres (I)

III confesso que (II)

IV rastre breu (i III)

V avui mateix

VI devorarem l'aire que ens neix al davant

VII de sempre

VIII i és prou

IX mal camí

X pressa (poema manuscrit)

no escriguis poemes d'amor

seran el pes d'un buit

quan tot es fongui

en una fotesa

plena de

res

I

Schiele, el mar i nosaltres

la proa forca l'aigua
i tu em navegues ullclucant

crides cantes
i les gavines et coregen enceses

maimonejo retallant-te un quadradet de pell per enviar a Schiele

II

confesso que
vull arribar en taxi al mar

que després
vull fitar l'esquelet de la Pirelli* no buscant-hi

confesso que
l'amor em perd
que no en sé més
ni menys
d'amar

* **la Pirelli**, la fàbrica, de Vilanova i la Geltrú; aquest poema es refereix al moment del seu enderroc; avui hi ha nínxols de pisos.

i III

rastre breu

he buscat en la nit al jaç la teva olor
i en quedava un rastre breu
vas marxar ahir però
ahir sembla ara
una vida

avui mateix

i au
juguem a la pell nua
i fem de la distància fal•làcia avui mateix

devorarem l'aire que ens neix al davant

ets el meu pal major i jo
la vela que et duu
quan vol
el vent
i jo
|
|
|
|
|
devorarem
folls i nocturns
l'aire que ens neix al davant

de sempre

les meves portes s'obren
ja saps cap on

s'obren al mar on un dia vaig
arribar en taxi

s'obren al foc que bleixa com
bèstia fera

s'obren al vent que crida
fuig boira

i és prou

no dius
res
i és per
por
del pou
que saps que
sóc

sec el séc
de tu
bec en mots
que robo
de nits
de mal
d'aurora

perdo
el sud
que em sé
i que no diu

cap estel
d'aquí
ni del desert

i buit
ets tu
no dient
ni mu
a mi
que et meno
de nord a nord

no dius res
i és que saps
que por
és pou
i buit
i és prou
sublim

mal camí

voler estimar algú que

voler-se mal
no voler-se

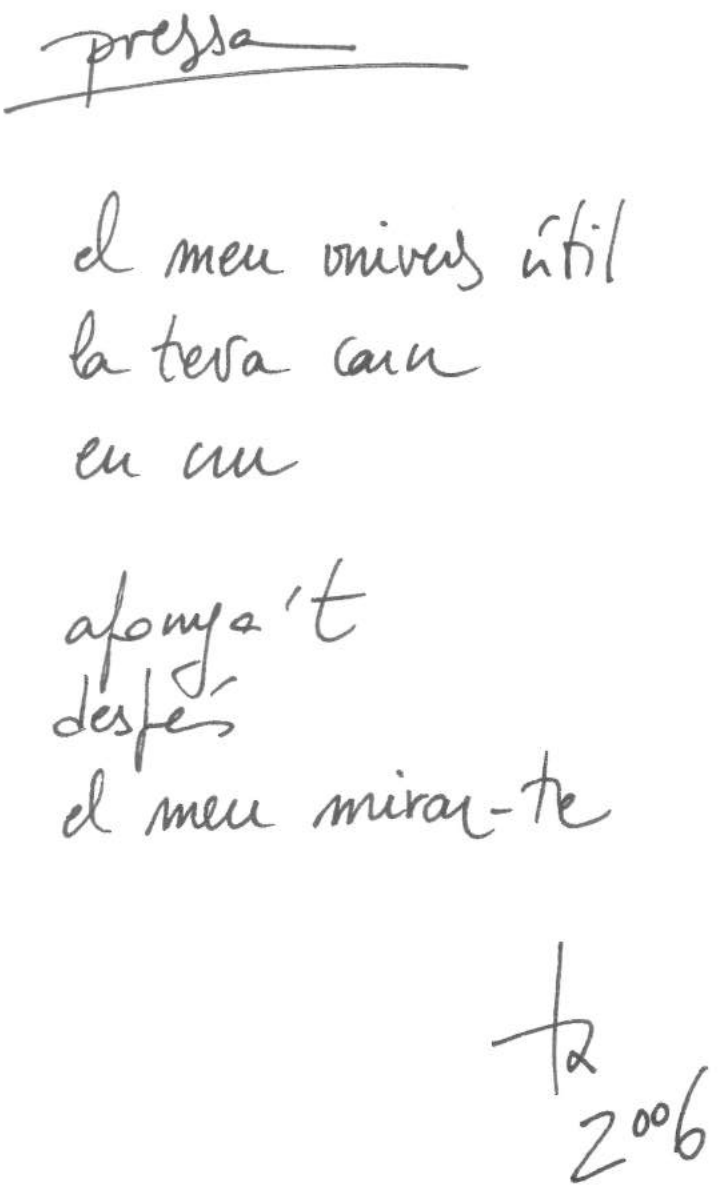

Poema Manuscrit de **Meritxell Cucurella-Jorba**

TX
EL DÍGRAF DEL DESI**TX**
MERI**TX**ELL CUCURELLA-JORBA

Que digui de mi més del que he dit fins aquí. Escriue és un verb pronominal. Escriure poesia és com jugar sol, al solitari, a la solitària. És fer de lladre a casa teva. Tu ets la teva intrusa. I no et detindran les forces de desordre per més que sàpiguen qui ets, què fas i cap on t'escapes. Si et preguntessin que per què hauries de dir que no ho saps. Que no saps què dius. Què et dius. I que són les veus altres les que omplen l'aposta del teu joc. Brut. Brut de tinta. I et llepes els dits pensant que és xocolata i no tinta un cop més. Cada cop que la veu teva et torna a dir torna-hi. I ja hi ets. Escriure's.

El verb dir també és pronominal.

www.deldesitx.com

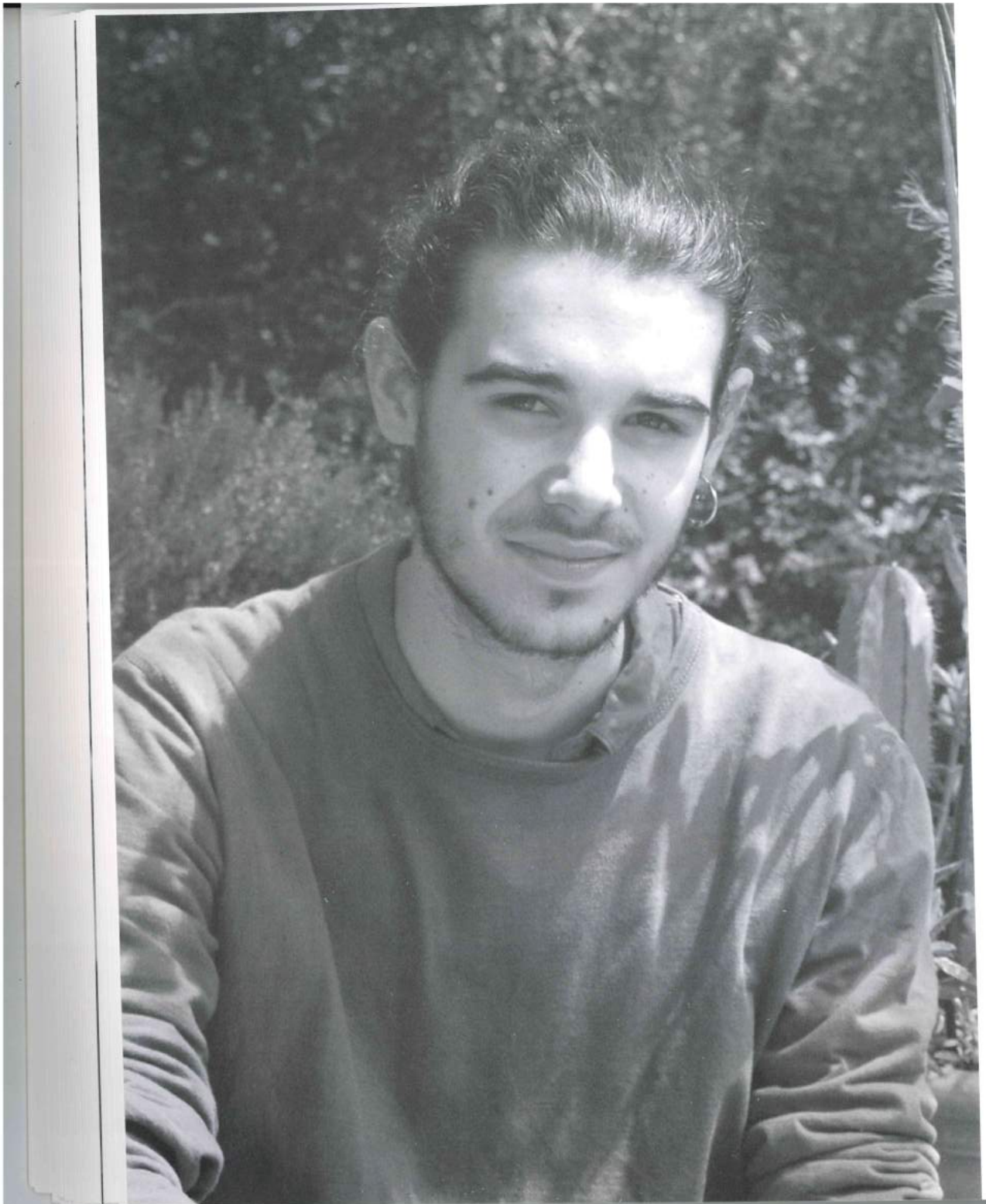

EDGAR

ALEMANY

Foto: **Antoni Caimari**

ANTROPOÈTICA

He menjat terra,
he begut pluja,
he plorat sal.
L'home no és home
ni mesura, ni ésser.
És verdor,
una verdor pastosa i amarga,
tan poc pràctica
com especulativa.
No vull llegir,
no vull escriure
i tot això, només,
per arribar a trobar
el poema.

FUNÀMBUL

Funàmbuls de llum,
la corda fluixa del temps,
casetes blanques.
PERE GOMILA

Faig olor a tabac i a alcohol:
a un tabac que no he fumat
i a un alcohol que no he begut.
Funàmbul, anònim, cec,
davant d'un públic girat
d'esquenes. Poeta, poeta,
poeta, inabastable
ombra de paper cremada.

TRÀNSIT

El senyor, l'oracle del qual està a Delfos, ni parla ni oculta res sinó que es manifesta per senyals.

HERÁCLIT

M'elevaré a l'esfera mística
i mistèrica,
a través de la paraula errant,
miraré la Sibil•la als ulls,
drogats, desposseïts;
enèrgic, escopiré a l'ombra d'Apol•lo
i n'extrauré poesia de tota aquesta
follia profètica.
Finalment,
em despertaran, prosaic,
estirat a l'ombra del temple,
tapat amb la llarga barba blanca,
xiuxiuejant:

- Orfeu, Orfeu....

MENORCA BLUES

Quan s'obre la nit,
plena,
la ciutat que és una sola
queda absorta
entre fonema i fonema.
Què dius?
Rius en cada nota.
Camín amb la sordina posada
cap a la llibertat,
cendres a l'horitzó
de vermell vertical
i un blues verbal
que m'ajuda a articular
la llengua, suau,
suau, suor.
De nit i endins,
que la ciutat és una
i sola i es pinta
i balla, aquest jazz
dissonant que queda penjat
en el darrer acord
de la matinada.

MEDITACIÓ NOCTURNA

Vull perdre'm, com Thoreau,
en un bosc de paraules
o que els mots m'envoltin
i em facin fluir en el
discurs com Foucault.
Mai entendré Heidegger...
Per fi, aquesta nit brillen
els estels a Barcelona,
podem ser Body and Soul,
elevar-nos, mossegar el món
i vessar el vi ranci,
com la mel que vessa,
llavi.
He tallat el vers
setjat per la passió nocturna
invoc Caravaggio, en poemes
de clarobscur subtil.
I jo que venc
d'un paradís creat
pel pols tremolós del cec Homer
vull mostrar-te els tresors
de l'illa,
però dorms,
arrecerada,
després del bes,
dens,
sec,
sex,
sax,
jazz...

APROXIMACIÓ A LA FUGA

Evocació de la imatge,
tu que ets la corba,
sinuositat en el tacte.
Tensió en una línia (recta)
discontínua, com si
s'ofegués tot el so.
No puc respirar,
i em suggereixes el somni
en aquesta disbauxa onírica
de pauses i punxades.
És el ritme del calfred,
el sord soroll de les paraules,
el clam de la Lluna
i el ritme angoixant
de l'escapada.

LE PORT DE LA LUNE

Barreja d'onomatopeies
en un dia escrit en prosa.
Sobredosi d'encens,
no hi queda més jazz.
-«Ho sento.»
Paraules sobre paraules,
artifici de l'ofici
d'un poeta sense forces,
desfici no tant per vici
com per caminar,
ja d'una vegada,
sense crosses.

CALES FONTS

Onde a terra se acaba é o mar começa
Luís de Camões

Ha arribat el Sol
acompanyat dels nostres somriures,
d'on es veia allà on acabava
el món, qui sap si és d'on
comença. Que allà dalt trobem
la porta d'Eos i s'escampa
l'escalfor. Mar i més mar
que abraça el passeig de roques
i fustes on podríem esculpir
cada gest, cada mirada, allí
on el temps s'atura. Aigua i somnis
que no troben anclatges,
com si entréssim en aquells quadres
de perforador silenci i eternes platges.
Llum més enllà de la foscor
i el moviment, petit i tímid.
Aquí no passen les hores,
només se sent el llenguatge del vent
que ens buida i omple la vida.
Per un moment tot és serenor.
Noia de pits nus i cames esveltes:
miratge,
port,
solitud,
missatge.

Com a ànima a l'erm,
cap-baix-cor-quiet,
la resurrecció dels grills vermells,
alçar les onades rient,
amb el pols mut,
perseguit per la pressió de la imatge
tot escrit segons l'alfabet lunar
arriscant els tigres
contemplant els dolços pits de la natura.
Saltimbanquis, pedres, follies!
El dia errant en el paisatge.
Tenho o corpo feito no grito.
Coit. Què serà de mi?
Potser viure al descobert amb el poema constant,
com si encalcés la pregària
essent sirenes d'una escena incompleta
les que em facin veure que he nascut
a l'illa de la llum.
Mentrestant, durant la successió de la fúria,
esdevenir arborat per la dona,
la seva victòria, mà estesa.
Llavors sí,
viure sabent que la poesia

és resar amb ràbia.

A M.N.

(Dedicatòria en un llibre de Mallarmé)

Call la rosa desclosa
de les mans del porta,
que tens l'ànima closa
i el cos ja se'm desperta.

Però penso el teu cos
perquè em crema la carn,
estimar-te en fos
en callats crits de sal.

I he fundat en ton nom
un món món de besades
però això és el que som
tan sols ombres cremades.

Poema Manuscrit de **Edgar Alemany**

MENORCA BLUES BIS

Aquest estiu durà un fumeral de colors,
un llibre de poemes químics a les mans
i una corona lluminosa d'espines refinades.
JORDI FLORIT ROBUSTE

Tot llibre de poemes és un manual ocult de química, ja que és la poesia la que a través de l'alquímia pot obrar el miracle de transformar el no-res en sí-tot. És la poesia la que es transforma alquímicament en "La veu negra, l'ull, absència que conjura el foc, la ferida oberta i l'ànsia que es fa paraula, la nit encesa, la nit encesa sense final previsible." "Qui parla" (Enric Casasses dixit), qui es transforma, és ella, la Poesia, però en aquests versos inèdits ho fa a través d'un oracle-mèdium que ha pres el cos novell i càrritx d'Edgar Alemany (Es Castell, 1989), un jove: SÍ, UN JOVE que, tot i la seva curta trajectòria vital, ja s'ha transformat en alquímia de paper (i lletra i mot i paraula) havent publicat un poemari, *Calidoscopi* (El Gall Editor, Pollença, 2007), mereixedor del premi de Poesia en català Art Jove 2007, i havent estat antologat dins l'immens caliu comú de *Pedra foguera. Antologia de poesia jove dels Països Catalans* (Documenta Balear, Ciutat de Mallorca, 2008). Però encara n'hi ha més, sí més, tenint també en compte que el seu volum inèdit, *Funàmbuls de llum*, ha rebut una menció honorífica en la darrera convocatòria del premi de poesia Martí i Dot de Sant Feliu de Llobregat. Des del profund, des del desconegut, també ha realitzat un exhaustiu estudi sobre l'obra i la vida del compositor Xavier Montsalvatge. Tot és, però, Poesia. El jove: SÍ, EL JOVE!, no ha desaprofitat el temps. I això és sols el principi.

Després de la magistral presentació que ens regala **Toni Artigues** al començament d'aquest aplec, de tot os crec que les paraules que puguin dir-se aquí són sobreres. Sols repetir, perquè és important, molt important de fet, que "qui parla" (Enric Casasses dixit) és la Poesia en boca, cos, partitura i sexe d'**Edgar Alemany**. És Ella, Deessa Multicolor, la que vessa "la mel i el vi", la que "evoca la imatge", la que "talla el vers", la que converteix aquest jove en "ombra de paper cremada", però sí, tot això sempre a través d'**Edgar Alemany**, que estén el seu pes i la seva carn sobre la làmina finíssima de l'infinit mentre, en trànsit, ens recita en xiuxiueig eròtic amb el desig que ens afegim a la dansa eterna: "Orfeu, Orfeu..."

Com va ocórrer amb **Jaume Munar**, **Miquel Perelló**, **Anna Enrich** o **Clara Fontanet** (i tants altres que resten dins la gloriosa epopeia dels *Solsticis d'Estiu*), que no et vegin a tu tampoc aristotèlicament, **Edgar**, tu no ets potència de res, tu ETS, i la **Fundació ACA**, sempre preocupada i sensible a través dels seus dòlmens enamorats com són **Antoni Caimari** i **Toni Gost**, ha sabut veure la força, la valentia i la potència d'aquest llenguatge teu que rebenta dins les entranyes del Tot. I és que hom pot copular el llenguatge, i

el seu ventre creix amb brutalíssima rapidesa, i neixen descendents boreals amb gust de figa. Tu ho aconsegueixes, i les teves dues filles es diuen Música i Poesia, que a vegades no poden contenir-se i tenen petits moments d'estricte incest, i llavors no hi ha qui les separi, aquestes dues!

Com en **Blai Bonet**, com en **Pau Vadell**, com tu mateix, saps que, estàs convençut!, trepitges Grècia, i per això, mentre les teves filles juguen meravellosos coits incestuosos, trobem Homer, Heràclit, Eos o Odisseu en el teu devenir poètic cercant la mordala monumental del rapsode i la seva nova guitarra elèctrica (com explica el breviador d'antípodes **Emili Sánchez-Rubio**). Converteixes la teva passió en Passió majúscula, i en el procés aconsegueixes fer que tot això arribi destil•lat com un miracle de clorofil•la en tothom i totdona que et llegeix. Gràcies a tu jo també "Abraç l'arbre/i en la foguera,/despullat de móns i vides/esper que m'arrossegui l'Infinit." I és que ja ens ho excita/incita/recita la Lluna: "Alquímia! Alquímia!" o "Poeta! Poeta!" o "Dens! Sec! Sex! Sax! Jazz!". Perquè tot muta, i en la mutació trobem l'immutable.

I tu, **Edgar** també et transformes olímpicament com ho féu el gran déu Zeus de Grècia per tal de penetrar totes les obertures, tots els orificis, tots els forats del mot: ets **Nura**, **Es Castell**, **Fornells**, **Blancala**, **Cala'n Turqueta**, ets un talaiot antropomòrfic de frescor i garriga salada, talaia de llum, l'òliba o el puput que canten al jardí de l'àvia (dansen entre les pinyes), ets **Es Port de Sa Sirena**: **Mô**, **Maó**, **Mahó**, i és que cada lletra fecunda el cony de la paraula en cadena d'agost. Finalment, el teu sol és el sol de la mar, i "has menjat terra, has begut pluja, has plorat sal" per trobar-te penjat a la pedra primitiva, ossos i carn espipellada, abans de l'hora del sacrifici en el que t'oferiràs, t'obriràs, al poema. T'hagués dit Mestre Foix a tu també que ets un poeta diürn després d'haver-te explicat totes les maneres que tenien els etruscs de fornicar? **Edgar**, dins tu la joventut és força, bellesa, virtut! Es tracta d'una qualitat i no d'una excusa per perdonar-te: ningú no t'ha de perdonar res ja que has estat tu que has decidit començar a caminar per aquest camí de foc i flama. I per haver triat t'has fet home. Poderós (Verdós!) camines decididament.

Jaume C. Pons Alorda
Caimari
Dimecres, 11 de juny del 2008

Edgar Alemany neix a **Es Castell** l'any **1989**. Es dedica a la música i a les lletres. Realitza estudis de violoncel que compagina amb els de Filosofia a la Universitat de Barcelona. Ha guanyat el premi Art Jove de Poesia en català 2007 amb el poemari *Calidoscopi*. Va rebre una menció honorífica en el Premi Martí Dot de Sant Feliu de Llobregat 2007 amb el poemari *Funàmbuls de Llum*. Actualment treballa, juntament amb **Gerard Cisneros**, en unes traduccions del poeta **Eugenio de Andrade**. Ha participat a l'antologia *Pedra Foguera*. 28 poetes joves dels Països catalans. També du a terme un projecte on uneix el Jazz i la Poesia, que molt aviat tindrà cabuda en diversos recintes.

VERÓNICA

RIERA

Foto: **Antoni Caimari**

VELLESA

El temps que passa,
corre, i l'ha traspassat.
Una lleugera ventada
i ràpidament tot s'ha acabat.

Dóna una ullada
als vells records,
que amb una bufada
aviat han estat morts.

Anys d'infantesa
amb aires de llibertat,
ara amb molta lleialtat,
s'enfronta a la vellesa.

No hi ha tristesa
als seus pensaments,
sols l'enyorança
d'aquells temps.

UN ÚLTIM ADÉU

Mai podré oblidar aquelles paraules,
aquelles que ja són vagues,
aquelles que cada dia
em transmetien tanta alegria.

Tampoc oblidaré aquella veu dolça,
que cantava a la vida
com sempre orgullosa
component una suau harmonia.

No, no et podré oblidar,
la teva imatge perdurarà
com la sal a la mar.

Aquest record que ha quedat en mi,
que el temps no ha pogut esborrar,
que anys després, encara és aquí.

Els teus ulls reflectien la pau
que hi havia en tot el teu cor
igual que aquella pell suau
que quan m'acariciava em feia sentir l'amor.

Tota tu segueixes en aquest cos
en aquest cor, en tot allò
que vas jurar no deixar,
però tot i així te'n vas anar.

Ara estic sol, aferrant-me
a un passat que segueix
molt present, torturant-me
a poc a poc com la mort
que et va arrossegar cap a un altre lloc.

SENTIMENT D'AMOR

Quan sentis un corrent
que amb força et travessa
ràpit com el vent,
quan sentis que la nit es fa curta
i que els dies es fan llargs:
és que t'has enamorat.

Els dies es faran anys,
les hores eternes,
el cor viurà en planys
sempre que no la veigues.

A poc a poc serà una necessitat,
no podràs respirar
si no ets al seu costat,
no deixaràs de somiar
i abandonaràs la realitat.

Ja no hi pots fer res,
no pots escapar-ne,
ni amagar-te,
doncs aquestes forces,
que emanen del teu cor,
es veuen sembrades
en les d'un altre,
que al mateix temps
també sent el teu amor.

POR

Por,
que el vent arrossegui
els fruits que he plantat,
que les fines branques
del meu arbre, s'hagin trencat.

Por del que conec,
i del que no he fet,
por dels meus versos
i a la foscor d'aquestos.

Por dels dubtes,
de les paraules
i de les mirades
que són falses.

Por a equivocar-me,
a no saber escollir,
a no trobar el camí,
a caure...

PERCEPCIÓ

¿Què és la vida?
Es pregunta la noia
des de la seva cadira.

És tan sols un sospir,
un crit enlaire,
que intenta fugir.

¿Què és l'amor?
Pensa trista,
amb una lleugera tremolor.

És una sensació
que t'envaeix el cos
i del temps fa perdre't la noció.

¿Què són la vida i l'amor
si no es poden gaudir
al costat d'un altre cor?

Són una eternitat,
plena de rancor
i de soledat.

ENYORANÇA

Amb la mirada perduda
el mariner contempla la vela batuda,
recorda la seva terra
i aquells dies de primavera.

Enyora les veus de la seva gent,
veus que ja són inexistents.

Així, espera amb paciència,
i treballa amb obediència
amb l'esperança de tornar a veure
tot allò que fa temps va perdre.

ELLA

Ella, petita
i plena de tendresa,
com la llavor
d'una nova flor.

Ella, fruit del teu cos,
cultivada amb molt d'esforç,
omple els buits de foscor
que hi ha al teu cor.

Ella, que amb una mirada
et fa perdre la jugada,
que amb una paraula
et condemna a retirada.

Ella, que mai t'abandonarà
i que tot t'ho perdonarà,
ella, la teva amiga,
la teva filla.

L'ARBRE

Les fulles del vell roure,
es preparen per caure.
Ha arribat la tardor,
i s'ha acabat l'esplendor.

L'arbre ha set testimoni
de moments idonis,
ha vist nens plorar,
i d'altres jugar.

Ha viscut la primavera,
amb la fulla verda,
i ha suportat la calor,
i la passió de l'amor.

Sempre al seu costat,
la joventut rient,
i ha estat envoltat
de l'afecte de la gent.

Ha aprofitat l'aigua,
i l'aire de la tarda,
envoltat de bon ambient
a poc a poc ha anat creixent.

Ara amb la tardor,
i l'arribada del fred,
es prepara per la seva mort
i per abandonar aquest indret.

XV

El colp de la porta
ha sonat brusc en tancar-se
no ha dit cap paraula
abans d'anar-se'n.

Et despertes a mitja nit
després d'un somni
vols ser al seu costat
i poder dormir abraçats.

No perds l'esperança,
esperes atenta la trucada,
saps que no tornarà
però no ho pots evitar.

T'ha abandonat
tot s'ha acabat,
ho has d'acceptar
i aprendre a oblidar.

Amb el temps ho comprendràs
i només tendràs el record
d'aquell vell amor
que tant et va marcar.

POEMA

Les paraules d'un poema
han de ser molt directes,
t'han d'arribar al cor
i causar-te sensacions.

Un vers et dirà,
tot allò que va callar,
i amb una estrofa aconseguirà
que amb ell vulguis tornar.

La ploma és el fusell
la tinta la munició,
cada paraula una ferida;
que aprofundeix fins al fons.

Poema Manuscrit de **Verónica Riera**

La poetessa **Verónica Riera**

Vaig conèixer **Verónica Riera** ara fa quatre anys quan la vaig tenir d'alumna a l'**IES Quartó de Portmany**. Ja llavors escrivia poesia i començaven a deixar-se notar els seus excel•lents dots literaris, que amb el pas del temps s'han anat accentuant. Ara per ara, podem dir que ha nascut una nova promesa literària, una poetessa capaç de fer-nos emocionar amb els seus versos, de descobrir-nos un món diferent: el nostre món amagat darrere cadascuna de les seves paraules.

En aquest aplec de poemes fa un recorregut per les diferents estacions de la vida de l'ésser humà que va des de la innocència de la infantesa fins a l'enyorança de la vellesa, passant per l'ardu univers de l'adolescència dominat per la inseguretat dels joves. En totes les composicions s'hi pot descobrir una àmplia gamma de sentiments que ens mostra els diversos colors de l'amor, de la tristesa, de la solitud i de la recança. Així mateix, de la lectura dels seus versos se'n desprèn un missatge clar: tempus fugit, carpe diem!

A "*Poema*" realitza una reflexió metalingüística sobre el concepte de poesia. Què és poesia? Són versos carregats de sentiments que ens desperten sensacions i ens fan bategar el cor i que, sovint, neixen de la introspecció i la reflexió de la pròpia autora. La poesia és el mitjà a través del qual la poetessa es veu amb cor de despullar-se i explicar-nos tot allò que no s'atreveix a dir d'una altra manera

En definitiva, la seva vàlua literària fa que aquells a qui ens agrada la poesia desitgem que continuï escrivint.

Lina Ferrer Bonet

BIOGRAFIA

Vaig néixer el **28** de **Juny** de **1990**. Ara estic finalitzant els meus estudis de batxillerat, i m'estic preparant per entrar a la universitat per estudiar Filologia Hispànica.

Fins ara he guanyat dos premis amb poesia:

- Primer **Premi Sant Jordi de Poesia** amb *Un últim adéu*.
- Segon **Premi Marià Villàngomez** amb *Sentiment d'Amor*.

El primer poema que vaig escriure va ser pensant amb el meu avi, que és mort. Cada paraula estava carregada de sentiment, per això vaig voler que cada vers que escrivis feris el cor d'algú, que pogués sentir cada una de les sensacions que jo sentia en escriure.

El que jo entenc per un poema no és un conjunt de paraules conectades per a que formin una estructura perfecta, jo l'entenc com un cúmul de sensacions, de vegades molt complexes, que esperen despertar en un moment o altre, i reaccionar com una bomba explosiva en el lector. Busc l'emoció d'un record o imatge, no l'admiració davant la perfecció.

Verónica Riera Torres

FRANCIS

FERRIS

Foto: **Antoni Caimari**

Un llit

dos cossos

i el pols de l'oblit

EL SOSPIR D´UN GEMEC

Abans de tenir l´alba a les finestres,
un gemec
em despulla la pell del llençol.

Gotes de desitjos es plenen
de naufragis i deixen d´escoltar-se
al fons dels meus ulls.

Famolenc i pesat arriba el teu bes,
però el temps ja s´acaba.

Deixa que siguem l´eco de les hores
a l'horitzó, on la pal?lidesa d´un somni
s´enfonse en la nua, crua i sencera boira
d´aquesta nit.

SERBAL

Sóc a l´arbre del primer Temps.

La fam arrossega els arrels que semblen camins a ciutats fictícies.
M´aprope i agafe la més immortal i nua. Fa fred i em sent ferida.
Al meu pit, els somnis són vaixells xiulant records.

Deixem l´eternitat en la infantesa!

DETINÈNCIA

A l´horitzó, uns llavis s´arrimen i
mullen el silenci.

Les petjades deixen d´escoltar-se,
mentrestant l´espai esborra el so.

Les paraules romanen com a gestos famolencs
i distrets,
on sols llegiran els que puguen arrancar-se
els pensaments.

PLANETA TARONJA

I

Com qui visqué
abans de nàixer,
agafa la teua melangia i
dibuixa'm el si
que tant vaig desitjar ésser.

II

A les set hores
ens trobarem en el vespre.
I una vegada més,
els records ens cruixiran
entre les pedres.

PLANETA BLAU

I
Em vaig dormir fins nàixer.

II
La brisa duia
el pols dels teus llavis.

III
A la lluna, li encomanares
que despullara la meua ombra.

IV
Són les dotze hores
i el vent m´espenta
al teu costat.

V
Els teus ulls,
massa grans per a veure'm.

VI
Entre el silenci i la pluja,
sóc a la transparència
del teu nom.

VII
On està el so de la teua pell?

ALÍSIA

Sol, sola.
Soletat d´una immensitat
de sinceritat escalfada
i desdibuixada per una eternitat
solament inacabada.

ADONAR-SE 1

Me n'adone que estàs ahí, asseguda.
Vora la porta que no s'obri.

Em crides si m'allunye, i esperes que em moga.
Una veu s'aboca, mentrestant, a l'espill.

Me n'adone que vols que viatge envers els meus divuit anys,
mes d'aleshores tan sols recorde la llum trencada de la memòria.

Me n'adone que allà dalt són eternes
les hores del somni.

Que cada vegada que tu obries els meus silencis
les coses canviaven.
L'alè d'un glop d'aire enmig la buidor més absoluta.

La foscor de la teua absència
ha recollit tots aquests miratges d'unes venes arrelades
a tanta por on s'endinsaven fins la meua nuesa.

Me n'adone que em desgavellava,
mentre el domini de la culpa
arribava a ofegar-me. En un vespre
llarg. Inacabable.

Un desert m'allunyava.
Mentre els sortilegis de les teues paraules
m'empresonaven rera la porta.

El meu cos no importava.
La meua pell m'hauria de furtar
aquells delerats abraços.

Me n'adone també que creia caminar
quan no feia més que engrunsar-me dins d'un forat sinistre.

Un dia, els meus peus s'aproparen massa a l'eixida.
Trobaren el pany. Mes la clau no estava. Vaig endevinar, qui sap, la porta.
Aparentment oberta.

De sobte, el misteri em clavà contra la nostalgia:
tú arribares.

Me n'adone que la punxa dels teus ulls
no deixa mai de mirar-me.

Ves-te'n i deixaràs de ser ploma – em digueres.
Jo sóc carn i no ploma – et vaig respondre.

Sé que el dubte als meus llavis
és la petjada de l'ànima.
I per un instant no sóc amb tú.

ADONAR-SE 2

Ahir? L'endemà? Hui,
en aquest carrer i en aquesta casa,
m'aprope a l'espill.

Me n'adone que estic nua
i em batega la sang vora el cor.

I que, amb aquest fred tan terrible,
la meua pell tremola com un pols que s'adorm.

El vent, ara, desterrra els teus ulls del record,
i la cendra et converteix en un retrat quasi oblidat.

Sent la buidor del meu pit.
Amb els dits prenc fermament el meu cos...
La tendresa de la pell em fa riure. Un breu esclat de joia. Un instant.

I és llavors que sé que em moc
perquè no vull sentir-te.

Me n'adone que mossegues les meues dents.
Me n'adone que encara tinc la clau a la butxaca.
Me n'adone que a les meues mans l'experiència
d'aquest viure implacablement tremola.

U de Novembre

Al meu cos, l'obscuritat massa forta,
s'endinsa.

I és tan a prop de l'ànima,
que els records són trossets daurats
d'un mateix estel.

Com un silenci,
extrany, indicis. T'apropes.

Sóc dins la font del meu poble,
i en el seu so m'encongisc.

Potser m'ofegues amb miralls i prodigis
que esborren les tempestes.

Potser em buides la veu d'esperances,
i mossegues les venes amb absències
soterrades en cendra; malgrat tot,

mira a l'ombra
que no demana al temps més que la força
per soterrar tantes carícies que la llunyania
mai no troba.

Poema Manuscrit de **Francis Ferris**

La mirada i la màgia – el món poètic de Francis Ferrís

Les primeres trobades de la nostra poetessa amb la poesia van produir-se dins d'un grup poètic que, aleshores, començava a imaginar diversos projectes al voltant del món de la literatura, com seria la revista Diàfora o algun recull col·lectiu dels autors que en formaven part, com ara el poemari Ecos, entre molts d'altres. Podem considerar que aquestes influències foren molt importants en la creació d'una vocació literària, que en aquells moments començava a arrelar en l'ànima de Francis Ferrís. Juntament amb aquest grup, destacaríem igualment la seua participació a l'Associació de Joves Escriptors, que la posaria en contacte amb altres creadors joves. Fins ací tindríem una situació que es podria reproduir en tants i tants joves poetes, però és precissament en aquest punt que la nostra autora inicia un camí que la durà envers la introspecció. Aquest canvi també vindrà acompanyat d'un període de silenci que es trencarà amb la inauguració d'una nova faceta com a escriptora, i ho farà amb un conte per infants: Mei, Mei, la milotxa, editat per l'Organització no Guvernamental *Petjades* l'any 2006, fet que obri una nova etapa en l'obra de Francis, una vessant on destaca la seua voluntat de contar històries. En aquesta faceta li augurem un llarg camí amb profitosos resultats, tot explotant la seua gran capacitat envers el gènere del fantàstic. Però és de la seua poesia que volem parlar ara. I és que en aquests 10 poemes que ara ens presenta podem resseguir els temes que preocupen i ocupen la nostra poetessa: sense dubte, el sentiment, amarat d'una potent sensibilitat, guia bona part dels seus versos, una sensació que també ve lligada al corresponent contratema, en aquest cas *l'oblit*. Un joc on també el desig pren part:

Gotes de desitjos es plenen
de naufragis i deixen d´escoltar-se
al fons dels meus ulls.

I és aleshores que Francis juga amb l'ambigüitat:

Deixa que siguem l'eco de les hores
a l'horitzó, on la pal·lidesa d'un somni
s'enfonse en la nua, crua i sencera boira
d'aquesta nit.

perquè el seu desig és esdevenir, junts, un punt definitiu, una mena de refugi, una boira on romandre. Potser des d'on ocultar-se de l'altra cara de la lluna, la del patiment, de l'abandonament... també, en ocasions, és la foscor des d'on arriba l'amenaça, mes mai no és un absolut enfront el jo-poètic... i de tant en tant, recorre al recurs de la contradicció in terminis: tem les absències però, al mateix temps, *demana al temps més que la força/ per soterrar tantes carícies que la llunyania/ mai no troba*. També l'edat de la infantesa pren un lloc preeminent al poema Serbal: *Deixa'm l'eternitat plena d'infantesa!* Per tot això, considerem el temps com un dels puntals de la seua obra que ara presentem, al voltant del qual el basteix un sistema de sensacions i sentiments complexos i de caire abstracte: records, eternitat, absències, esperances... elements eteris que van configuran el to d'una veu poètica que pren força i volada en allò inaprehensible, o més pròpiament, que exalça el poder de la imaginació i del sentiment. De tant en tant, un poema precís, gairebé tàctil, com el que trobem dins **Planeta taronja II**:

A les set hores
ens trobarem en el vespre.
I una vegada més,
els records (ens) cruixiran
entre les pedres.

O també una afirmació que podríem arribar a emmarcar, definitòria d'una forma d'entendre l'existència, la vida en un procés de contínua reconstrucció...

Em vaig dormir fins nàixer.

És possiblement al poema Planeta taronja on els versos, brevíssims, assoleixen una rodonesa que, de tant colpidora, pot arribar a desconcertar-nos. A més a més del vers que acabem d'esmentar, destacaríem la capacitat de la nostra autora de trobar sensacions inimaginables, impossibles de concebre, sense l'ajuda de la seua poesia:

On està el so de la teua pell?

I, finalment, com una mena d'autodefinició, tot indicant-nos la fragilitat d'aquest jo-poètic, se'ns manifesta quasi inaprehensible, envoltada d'una closca que la protegeix, com el silenci de Szymborska que en dir-se s'esvaïa, tota una declaració d'intencions del que ens podrà oferir en futures obres la nostra poetessa. Així, per què no finir la nostra entrada amb aquests versos i deixar que ens mostren el veritable camí envers la seua poesia? Qui millor que la seua paraula per endolcir els nostres llavis?

Entre el silenci i la pluja,
sóc a la transparència
del teu nom.

No podem deixar, per tot això, de celebrar la reaparició d'una autora que, amb aquesta selecció, se'ns mostra capaç de crear una veu potent i exquisida, i especialment personal. Un primer pas cap a un camí que esperem ple de versos i de promeses. Benvinguda siga!

Alfons Navarret i Xapa

BIOGRAFIA

FRANCIS FERRÍS DUART
(Valencia, 1977)

Quan tenia nou anys, hi havia un pi molt alt en front del xalet de la meua iaia.

Cada dia em semblava que les seues branques canviaven de forma, que el seu tronc xuplava els colors de la natura; fins i tot sentia com em mirava e imaginava que tenia uns ulls grans i obscurs que s´amagaven darrere del seu fullam.

Volia descobrir tot el món màgic que s´amagava sota a les seues arrels, més enllà dels seu tronc; i sobretot desitjava vore la seua mirada que sabia que no deixava d´observar-me. Cada vesprada, quan el dia es tornava més transparent buscava el color dels seus ulls.

M´encisava tant la seua presència que un dia vaig decidir escriure-li una carta. -Com son els èssers que viuen al teu tronc? Quins pensaments tenen els arbres? Com sents la pluja quan cau sota la teua fusta? Com et sents estant tan a prop del cel? Quina olor fem les persones?... –li vaig preguntar.

Després, soterrí la carta prop de l'arrel més grossa. Ja havia fet el primer contacte amb un èsser tan gran i diferent a mi. Sols em quedava esperar la seua resposta.

Eixa nit vaig somiar en un eclipse d´imatges que m´acollien dintre del pi. A la matinada següent, vaig anar a veure si l´arbre m´havia contestat i em vaig trobar amb una altra carta. El remitent era un xiquet que també volia entrar dins del pi. Em contava coses que havia descobert, i em convidava a cercar junts la porta d´entrada.

Encara que no ens coneixíem, les cartes ens apropaven a l'arbre i una complicitat plena de silencis, de secrets desvetlats pels nostres somnis ens feien poderosos i amics d´un arbre que admiràvem.

Així començí a sentir que escrivint podia descobrir el món. Aleshores, ja no he deixat mai d´escriure històries, poemes, proses poètiques i sensacions que em fan sentir el so de la meua pell.

Publicacions:

-"*Ecos Poemarí*"- Argila de l´Aire. Almussafes, **1998**.

-Articles literaris a la revista DIÀFORA (revista literaria del grup poètic Argila de l´Aire)

-"*Vint Anys de poesia*"- Universitat de València, **2001**.

-"*Mei, Mei, la milotxa*"-Llibre infantil editat publicat per Petjades ONGD amb la col.laboració de la Generalitat Valenciana, **2006**.

-"*Recull de textos Híbrids*" -Centre Cultural Espanyol a Lima (Perú), **2007**.

"SOLSTICI D'ESTIU"

1997 - Sebastià Bennàssar - Maite Brazales - Jaume Galmés
Dissabte **28** de juny - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**

1998 - Manuel Rubén Tejerina - Joan Toni Cabot - Antoni Rian
Dissabte **27** de juny - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Dijous **2** de juliol - **Consell Insular d'Eivissa i Formentera.**

2000 - Oscar Bagur - Rafael Serra - Encarnació Quetglas
Dissabte **8** de juliol - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Divendres **22** de setembre - **Consell Insular d'Eivissa i Formentera.**
Divendres **29** de setembre - **Consell Insular de Menorca. Maó.**

2001 - Maria Ferrer - Sebastià Sanmsó - Biel Pons
Dissabte **7** de juliol - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Divendres **13** de juliol - **Ajuntament de Maó.**
Dissabte **20** de juliol - **Ajuntament de Formentera.**

2002 - Josep Vallespir - Pau Janer - Laura Almirante - Marina Llobera
Dissabte **13** de juliol - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Dimecres **17** de juliol - **Consell Insular d'Eivissa i Formentera.**
Divendres **19** de juliol - **Ajuntament de Maó.**

2003 - Jaume Munar - Tomeu Vanrell - Ben Clark - Anna Enrich Giménez
Dissabte **7** de juny - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Divendres **13** de juny - **Consell Insular d'Eivissa i Formentera.**
Divendres **20** de juny - **Ajuntament d'es Castell, Maó.**
Dijous **26** de juny - **Espai Mallorca, Barcelona.**

2004 - Fani Tur - Ariadna Salvador - Ignasi Canyardet - Eduard Marco - Tomeu Payeras
Dissabte **19** de juny - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Dilluns **21** de juny - **Nou Bar - Maó.**
Dimecres **23** de juny - **Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.**
Dimecres **30** de juny - **Consell Insular d'Eivissa i Formentera.**
Dijous **1** de juliol - **Espai Mallorca - Barcelona.**

2005 - Angels Gregori - Lluna - Manel Marí - Silvia Pons
Divendres **17** de juny - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Dimecres **22** de juny - **Fort de Marlborough - Menorca.**
Dilluns **27** de juny - **Porxos de l'Església de Sant Jordi - Eivissa.**
Dijous **30** de juny - **Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.**

2006 - Jesús Ballesteros - Jamie Preto - Llorenç Andreu - Miquel Perelló - Laia Noguera
Dissabte **1** de juliol - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Dijous **6** de juliol - **Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.**
Dimarts **11** de juliol - **Espai Mallorca - Barcelona.**
Divendres **14** de juliol - **Porxos de l'Església de Sant Rafel de sa Creu - Eivissa.**
Divendres **21** de juliol - **Fort de Marlborough - Menorca.**

2007 - Clara Fontanet - Eduard Escoffet - Blanca Ripoll - Esteve Portas - Alfons Navarret
Dissabte **7** de juliol - **"Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.**
Dimarts **10** de juliol - **Espai Mallorca - Barcelona.**
Dijous **12** de juliol - **Pati de la Biblioteca Pública d'Alaior - Menorca.**
Divendres **20** de juliol - **Porxos de l'Església de Sant Rafel de Balansat - Eivissa.**
Dissabte **21** de juliol - **Biblioteca Marià Villangómez - Formentera.**
Divendres **27** de juliol - **Associació Cultural Ca Bassot - Burjassot, València.**

Grup "**Dog in a Park**", enregistrant les obres de la música pel llibre "*Solstici d'Estiu 11*". *Seu de la Fundació ACA* - 6 de juny de 2008.

Fundació ACA, **Aula Poètica**. Sempre inquiets furgadors intentam enriquir el conjunt ideològic del **Solstici d'Estiu**, incorporant noves sabes de les expressions adolescents madurant cap a la joventut. La música, expressió vitenca i vital dels hemisferis de la creació, simetria de totes les inquietuds artístiques com transferència de lo més profund de l'esser humà, formant part d'aquesta energia simbiòtica d'aquest conjunt inevitable que desxifra el buit d'una reflexió que medita el desordre del univers.

Joves com guerrillers conquerint tots els insomnis d'un migdia opac i agressiu de la mort. Provocant ferides diabètiques dels joves **poblers**. **Poblers** de "*Dog in a Park*", ateneses de la llum que il•lumina la fosca de les nostres dubtes.

Antoni Gost
Coordinador de l'Aula Poètica

Miquel Horrach
Meritxell Cucurella
Edgar Alemany
Verónica Riera
Francis Ferris

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània